

Розпошир удаць зір свій, як і розуму коло

Григорій Сковорода

Розпошир удаць зір свій, як і розуму коло,
Про кінець, що вже близько, згадай,
Визначай свою ціль, озирнися навколо,
Спостерігши бажань власних край,-
На яких же речах ти будинок поклав?
Коли камінь — стоятиме дім,
Як пісок же під ним — то б хоч як не стояв,
Розметнеться за вітром сухим.
Всяка плоть пісок той, як у світі сім слава,
І жадоба затоплює їх,
Полюби шлях вузький, бо загал — то кугава,
Боже серця і думань моїх!
Коли треба нараз повернути в Сіон,
То для чого пускатись у світ?
Шлях важкий пролягає в Ієрихон,
Град не кинь, де душі маєш цвіт.
Як пустився, буває, у сі ти дороги,
Доля шлях перепинить завжди,
Бо як ступлять хоч раз в тее прірвисько ноги,
Розум може не стримать біди.
Ну, а ти, який дух усе той же єси,
І не всякне число твоїх літ,
Дух розбійництва в нас переміси!
І зірви з нас трипрокляту сіть!